

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1043: Thiện Pháp, Tức Là Chỉ Bồ Thí, Bồ Thí Nhiếp Thâu Lục Độ Vạn Hạnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 090)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thiện pháp, tức là chỉ bồ thí, bồ thí nhiếp thâu lục độ vạn hạnh.】

Tu hết thấy thiện pháp. Bồ thí ở trong bộ kinh này tôi đã nói rất nhiều, bởi vì kinh văn giảng đến nhiều, cho nên chúng ta cũng giải thích nhiều, ý nghĩa quan trọng nhất ở trong đây chính là hai chữ này đã bao trùm toàn bộ hành vi sinh hoạt trong suốt cuộc đời chúng ta, câu nói này vô cùng quan trọng. Những ví dụ chúng ta đưa ra cũng đã đưa ra rất nhiều. Bản thân mình ở trong đời sống hằng ngày, từng ly từng tí đều không vì mình, mà đều vì người khác, đó chính là bồ thí. Chúng ta làm việc là vì người khác mà làm, đó chính là bồ thí; không phải vì mình, chính mình đã “vô ngã” rồi, “vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng” rồi, đây là hoàn toàn không vì bản thân mình. Chúng ta mặc áo, ăn cơm là vì ai? Là vì chúng sanh, không phải vì mình, là “vô ngã” rồi. Ý nghĩa này tương đối sâu sắc, mọi người cần phải thể hội, cần phải thể hội ngay tại chỗ này. Tại vì sao tôi mặc áo không phải là vì tôi, tôi ăn cơm cũng không phải là vì tôi, mà là vì người khác, điều này thật kỳ lạ! Điều này nghĩ không thông. Kỳ thực chẳng có gì là nghĩ không thông cả, cái thân thể này của tôi là để làm việc cho mọi người, tôi mặc áo, ăn cơm để duy trì thân thể này, là để cho nó đến phục vụ đại chúng, chứ không phải để tự mình hưởng thụ; nếu như để tự mình hưởng thụ, vậy thì đã chấp trước vào ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng rồi, vậy thì sai rồi, đó là phạm phu. Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, Ngài cũng phải đến đại thành Xá Vệ để khát thực, Ngài cũng đắp y, ăn cơm, Ngài vì ai? Ngài không phải vì cái “ta”, mà là vì hết thấy chúng sanh, Ngài đang bồ thí. Cho nên đem thân thể của chính mình thấy đều bồ thí hết thấy, nào có phải là vì cái “ta”? Mặc áo, ăn cơm thấy đều không phải vì “ta”, như vậy mới gọi là tùy duyên mà không phan duyên.

Chư vị từ ngay chỗ này mà tư duy, từ ngay chỗ này mà quan sát, sau đó quý vị mới hiểu được, Bồ Tát hạnh tu bằng cách nào, Bồ Tát đạo phải trưởng dưỡng ra sao, làm thế nào để trưởng dưỡng Bồ Tát đạo, làm thế nào để học Bồ Tát hạnh, quý vị liền thấu rõ. Chân thật học Bồ Tát đạo, tu Bồ Tát hạnh, quý vị liền được an vui, cảnh giới của quý vị ngay hiện tiền liền chuyển đổi lại. Vốn dĩ đời sống của chúng ta rất khổ, khổ không thể tả! Đừng thấy những người phát đại tài ở thế gian, có tài phú, có địa vị tối cao trong xã hội, làm quan lớn, làm tổng thống, nếu quý vị vừa tiếp xúc với họ, nghe họ nói chuyện: “Tôi quá khổ rồi! Tôi sắp nổ tung rồi, tôi không chịu nổi nữa, không thể chống đỡ nổi nữa!”, họ khổ không thể tả. Người bình thường chúng ta nhìn thấy thì rất ngưỡng mộ, [nhưng] họ khổ không thể tả, những ngày tháng họ trôi qua vô cùng đáng thương! Người khác không biết, nhưng chính họ thì rõ ràng, họ thường hay tìm những người bạn tri kỷ để than khổ. Một khi chuyển đổi lại, học Bồ Tát đạo, tu Bồ Tát hạnh, liền được tự tại, thật sự là an vui, hạnh phúc, mỹ mãn, cảnh giới đó của họ ngay lập tức liền chuyển đổi lại. Vẫn là ngàn ấy công việc, tại vì sao họ lại có thể an vui? Bởi vì trước đây hết thảy những gì làm ra đều là vì cái “tôi” mà làm, họ có phân biệt, họ có chấp trước, tài phú của “tôi”, địa vị của “tôi”, quyền lực của “tôi”, họ trong tất cả mọi thứ đều có cái “tôi”, quá khổ; hiện tại cái “tôi” không còn nữa, là vì Phật pháp, vì chúng sanh, họ đang hành Bồ Tát đạo, an vui vô cùng! Càng làm càng an vui, càng làm càng có tinh thần. Trước đây làm việc thì họ thấy mệt mỏi, họ sẽ làm đến mệt nhọc, rất cực khổ! Hiện tại khối lượng công việc làm tăng lên so với trước kia, nhưng họ không cảm thấy mệt. Vì sao họ không mệt? Bởi vì không còn cái “tôi” nữa rồi. Quá khứ làm việc làm nhiều rồi, vì sao lại mệt? “Tôi” đã làm nhiều việc như vậy, “tôi” mệt rồi, họ có cái “tôi”. Cái “tôi” không còn nữa, thì ai mệt đây? Cái sự mệt mỏi đó tìm không ra chủ nhân rồi, cho nên họ không mệt nữa; chẳng những không mệt, nói cho chư vị biết, họ cũng sẽ không bị bệnh. Tại vì sao họ lại bị bệnh? Do có cái “tôi”, “tôi” bệnh rồi, “tôi” sắp chết rồi. Cái “tôi” đều không còn nữa, bệnh của họ cũng không còn, chết cũng không còn, thảy đều không còn nữa. Đạo lý này rất sâu sắc, nhưng câu nào câu nấy đều là sự thật, tuyệt đối không phải là giả, cho nên nửa bộ sau của “Kinh Kim Cang” thật sự là chỉ có sáu chữ không có cạn, lời của cư sĩ Giang Vị Nông giảng một chút cũng không sai. Nhưng nghĩa lý sâu xa này, sự giúp đỡ đối với chúng ta quả thực là quá lớn, không chỉ riêng là trong tu hành, mà ngay trong đời sống cũng sẽ mang đến cho chúng ta niềm hạnh phúc và an vui chân thật. Do đó có thể biết, bộ kinh này không thể không học, không thể không hiểu, không thể không giảng.